

gaa videre. Vi have undersøgt Forholdene saavidt det var os muligt uden nogenjomhelst forudsatt Menning, vi have taget Kjendsgjæmningerne saaledes, som de præsenterede sig for os, og der var enkelte, som saae noget underlige ud. Det Hus f. Ex. i Sønder-Ømme, som er et af dem, der er fremhævede i Revisionsanmærkningerne til Regnskabet, ser vedblivende underligt ud. Det er solgt en Gang i 1883 for 2,000 Kr., i 1886 for 2,200 Kr. og saa Aaret efter vurderedes det til 5,200 Kr. og der laanes 2,200 Kr. i det, altsaa den samme Sum, for hvilket det er kjøbt. Nu siger det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Th. Nielsen): Ja, baade Repræsentanter og Vurderingsmænd have forfikkret os om, at der er ingen Ting i Veien. Ja, det kan naturligvis være fuldt ud tilfredsstillende for dem, der kjende de personlige Forhold i saa Henseende. Men vi, som ikke have noget Kjendskab til dem, som ikke have Andet at gaa efter end de objektivi foreliggende Kjendsgjæmninger, sige, at det er af den Slags Ting, som vedblivende maa vække Betænkelighed. Men vi have naturligvis ikke deraf fundet Anledning til at sige, at Foreningernes Virksomhed i det Hele taget skulde være en Saadan, at Vurderingen skulde være saa mangelfuld, at man ikke kunde have Tillid til dem. Vi staa i det Hele taget paa det Standpunkt, som er udtalt i Betænkningen, og som jeg vedblivende vedkjender mig, at vi ikke have fundet tilstrækkelig Grund til at nære Mistillid, men Videre kunne vi ikke sige.

Naar vi dernæst have foreslaaet den Betingelse, at Renten og den aarlige Afgift skal forubetales, have vi ment, at der var god Grund til det, navnlig i en saadan Forening, hvor man maa gaa ud fra, at der bør vises Humanitet, der vil der, navnlig naar der finder Efterbetaling Sted, kunne være Fare for Soliditeten, og for saa vidt den ærede Taler fremhævede, at det kunde være farligt, at man saa viste altfor stor Demfældighed, kunde det jo afhjælpes, naar der ved Siden deraf i Statutterne blev truffet en Bestemmelse om, inden hvilken Tid Betalingen skal finde Sted for at undgaa Forholdsregler derimod. Det er ogsaa et Punkt, som jeg antager, den ærede Minister vil finde Anledning til at tage under Overveielse. Det er derfor Noget, vi have ment paa den ene Side at skulde Foreningernes Solidaritet, paa den anden Side at skulde den Humanitet, som vi forudsætte vil blive udvist mod Interessenterne. Det er de to Hensyn, som ere forenede ved disse Bestemmelser, og derfor skjønner jeg ikke paa Forhaand, at der er Grund til at fravige dem.

At der saa ved de nye Serier vil komme en større øieblikkelig Byrde, det er naturligvis en Ulempe, som ikke kan undgaa, naar man skal foretage denne Overgang, men det har man ment, at det vil der efter Omstændighederne ikke være nogen Vanskelighed ved at gennemføre. Jeg skal derfor vedblivende anbefale de stillede Vædringsforslag.

Schlegel: Det ærede Udvalg har foreslaaet som en Betingelse for Stadfæstelsen af dette Lovforslag, at der skulde foretages en Revision af Statutterne. Det giver mig Anledning til at faste et Blik paa en enkelt Bestemmelse i disse Statuter, en Bestemmelse, som ikke er særegen for den her foreliggende Kreditforening, men som findes omtrent alle Vegne i den nyere Tid, saavel i Kreditforeningernes Statuter, som i Bestemmelserne om Overformynderimidlernes Anbringelse, og som jeg tror har en særlig Betydning for Landbruget og for Kreditforholdene i Landbruget. Det er den Bestemmelse, at der skal gives Sikkring for Laanene, saavel i Eiendommens faste Bygninger som i Besætning og Inventarium. Denne sidste Bestemmelse om Pant i Besætning og Inventarium veed jeg, at der er forskjellig Mening om, men jeg veed ogsaa, at jeg ikke staa ene med den Opfattelse, at den er høist uheldig for Kreditforholdene paa Landet. Jeg skal først gjøre et Par Bemærkninger om, hvorledes denne Bestemmelse oprindelig er kommet ind. Paa Danske Lovs Tid kjendte man slet ikke Underpant i Løsøre. Det indførtes lidt efter lidt, jeg veed ikke, om jeg skal sige ved Tidernes Ugunst eller ved Forholdenes Magt, og jeg tror næppe, at det traadte frem som en fuldbyrdet Kjendsgjæmning for Begyndelsen af dette Aarhundrede. Smidlertid var man blevet opmærksom paa, hvilke Fare der medførte for de almindelige Kreditforhold, og der kom saa i Forordningen af 23de Juni 1819 en Bestemmelse om, at Underpant i Løsøre skulde vige for alle de Forordninger, der kaldtes privilegerede, men videre kom man ikke den Gang. Saa kom Forordning af 28de Juli 1841 og gjorde atter en væsentlig Indskrænkning i Betingelserne for Underpant i Løsøre, fordi den ogsaa havde fuldt Die for Farene derved for den almindelige Kredit, men ved Siden deraf indeholdt denne Forordning i sin sidste Paragraf den Bestemmelse, at man i en Landeiendom kunde pantsætte Besætning og Inventarium paa den Maade, at de kom til at udgjøre en uadskillelig Del af Eiendommen, og at Pantet dert fik den samme Virkning som Pant i den faste Eiendom. Denne Bestemmelse var den Gang fremkaldt ved, at Kreditforholdene